Jurnalul de Studii Juridice

JOURNAL OF LEGAL STUDIES

ISSN: 1841 – 6195 (print), ISSN: 2067 – 8509 (electronic)

Coverd in: CEEOL, Index Copernicus, Ideas, RePeC, EconPapers, Socionet

---

REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS

[REPUBLICAREA SI RECTIFICAREA ACTELOR NORMATIVE]

Mihai GRIGORE

Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, 1, 2011, pp: 251-272

The online version of this article can be found at:

http://jls.upa.ro/

Published by:

Lumen Publishing House

On behalf of:

Legal Research Center of Petre Andrei University from Iasi

REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS

REPUBLICAREA ŞI RECTIFICAREA ACTELOR NORMATIVE

Mihai GRIGORE *

Abstract

After adopting and publishing the normative acts in the Official Journal of Romania, there are some changes that may appear due to the mutations in the social, economical, political or cultural environment, and these are: modification, completion, abrogation, suspending, derogation, republication or rectification of the normative acts.

The aim of our paper is to present the peculiarities of two of these events or legislative interventions that may appear in the normative acts, meaning republication and rectification. Republication means a new publication of a normative act (a law, a Government ordinance, a Government decision) that in the meantime has been modified or completed having as aim the integrality in one act of the regulation on which they operated through some other acts, some modifications or completions of the texts while rectification is an official legal operation through which a material error is corrected in a normative act, error that has been observed after the publishing in the Official Journal of Romania.

Keywords:

republication, rectification, normative act, law-making, the legal drafting.

* Lector universitar, doctor în drept, Facultatea de Drept şi Ştiinţe Social-Politice, Universitatea "VALAHIA" din Târgovişte, România.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

După intrarea în vigoare a unui act normativ, pe durata existenţei acestuia pot interveni, potrivit dispoziţiilor art. 58 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*, republicată[1], diferite evenimente legislative, *cum sunt: modificarea, completarea, abrogarea, republicarea, suspendarea sau altele asemenea*[2].

Aşadar, după adoptarea şi publicarea actelor normative în Monitorul Oficial al României, Partea I, acestea pot fi modificate, completate, suspendate, abrogate, republicate, rectificate etc., toate aceste intervenţii legislative fiind cunoscute sub denumirea de *evenimente legislative*.

Potrivit art. 58 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată, evenimentele legislative pot fi dispuse prin acte normative ulterioare de acelaşi nivel sau de nivel superior, având ca obiect exclusiv evenimentul respectiv, dar şi prin alte acte normative ulterioare care, în principal, reglementează o anumită problematică, iar ca măsură conexă dispun asemenea evenimente pentru a asigura corelarea celor două acte normative interferente.

Studiu nostru se va ocupa de prezentarea particularităţilor a două dintre aceste evenimente sau intervenţii legislative la care sunt supuse actele normative, şi anume, *republicarea şi rectificarea actelor normative*.

1. Republicarea

1.1. Sediul legal al instituţiei republicării

Sediul legal al instituţiei republicării îl găsim în următoarele acte normative:

1. Legea nr. 73/1993 pentru înfiinţarea, organizarea si funcţionarea Consiliului Legislativ, republicată[3] - **art. 5 alin. (1), (2), (4) şi (5)** [4];

[1] Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260/21 aprilie 2010.

[2] În situaţii temeinic justificate, prin excepţie de la prevederile art. 58 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, actele normative de importanţă şi complexitate deosebită pot fi modificate, completate sau, după caz, abrogate de autoritatea emitenta şi în perioada cuprinsă între data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, şi data prevăzută pentru intrarea lor in vigoare, cu condiţia ca intervenţiile propuse să intre în vigoare la aceeaşi dată cu actul normativ supus evenimentului legislativ (art. 58 alin. 2 din *Legea nr. 24/2000,* republicată)

[3] *Legea nr. 73/1993 pentru înfiinţarea, organizarea si funcţionarea Consiliului Legislativ* a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1122/29 nov. 2004.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

2. Legea nr.202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată[5] - **art. 15 şi 16**[6];

3. Ordinul Secretarului General al Camerei Deputaţilor nr. 1432/2010 privind procedurile publicării, republicării şi rectificării, precum şi ale publicării în numere speciale, cu tiraj limitat, a actelor în Monitorul Oficial al României [7] - **art. 8-11**[8];

---

[4] *Legea nr. 73/1993,* republicată: Art. 5 –„(1) Consiliul Legislativ stabileşte forma republicabilă a Constituţiei, modificată şi completată, după aprobarea prin referendum a legii de revizuire a acesteia.
(2) Consiliul Legislativ examinează şi avizează, în condiţiile legii, forma republicabilă a legilor, ordonanţelor şi hotărârilor Guvernului, care au suferit intervenţii legislative şi pentru care s-a dispus republicarea.
(4) Avizul Consiliului Legislativ prevăzut la alin. (2) şi (3) se transmite la cererea secretarului general al Camerei Deputaţilor.
(5) Consiliul Legislativ urmăreşte şi semnalează Parlamentului sau, după caz, Guvernului, întârzierile în republicarea actelor normative pentru care s-a dispus o asemenea măsură"

[5] *Legea nr.202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României* a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. M.Of. nr. 470/8 iul. 2009.

[6] *Legea nr. 202/1998*, republicată: Art. 15 –„(1) Actul normativ modificat şi/sau completat se republică numai în temeiul expres al dispoziţiei cuprinse în actul de modificare şi/sau de completare.
(2) Republicarea actelor normative se face în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin grija autorităţii publice care a emis actul de modificare şi/sau de completare. Republicarea se face potrivit legii.
(3) Republicarea actelor normative modificate şi/sau completate prin ordonanţe ale Guvernului se face numai după aprobarea acestora din urmă de către Parlament.
Art. 16 - Republicarea actelor normative se face cu aprobarea secretarului general al Camerei Deputaţilor, pe baza avizului prealabil al Consiliului Legislativ".

[7] Ordinul Secretarului General al Camerei Deputaţilor nr. 1432/2010 privind procedurile publicării, republicării şi rectificării, precum şi ale publicării în numere speciale, cu tiraj limitat, a actelor în Monitorul Oficial al României a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81/31 ian. 2011.

[8] Ordinul Secretarului General al Camerei Deputaţilor nr. 1432/2010:
Art. 8 - Actul normativ modificat şi/sau completat în mod substanţial se republică, având la bază dispoziţia cuprinsă în ultimul act de modificare, respectiv de completare.
Art. 9 - (1) Republicarea legilor, a ordonanţelor şi a hotărârilor Guvernului se face în cel mult 45 de zile de la data publicării actului care a dispus această măsură, cu respectarea dispoziţiilor art. 70 din Legea nr. 24/2000, republicată.
(2) Emitenţii actelor de modificare şi/sau de completare sunt obligaţi să elaboreze şi să transmită secretarului general al Camerei Deputaţilor forma republicabilă a actului originar, pentru obţinerea avizului Consiliului Legislativ în termen de cel mult 30 de zile de la data publicării actului de modificare şi/sau de completare. În cazul codurilor, acest termen se prelungeşte cu 15 zile. Prin act originar, în sensul prezentului ordin, se înţelege actul normativ asupra căruia s-au produs modificări şi/sau completări şi care urmează să fie republicat.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

4. Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată - art. 70 [9].

(3) Elaborarea formei republicabile a legilor, precum şi trimiterea acesteia secretarului general al Camerei Deputaţilor se efectuează de către Departamentul legislativ din cadrul serviciilor Camerei Deputaţilor.
(4) Republicarea legilor modificate sau completate prin ordonanţe ale Guvernului se face după aprobarea acestora din urmă prin lege, pentru a nu se crea eventuale discrepanţe cu legea de aprobare, în cazul în care aceasta aduce alte modificări ordonanţei supuse aprobării.
(5) Emitenţii transmit forma republicabilă a actului normativ către secretarul general al Camerei Deputaţilor, cu respectarea prevederilor art. 3.
(6) Evidenţa cererilor de republicare se ţine într-un registru special, la cabinetul secretarului general al Camerei Deputaţilor.
Art. 10 - Cererea împreună cu forma republicabilă a actului normativ primită de secretarul general al Camerei Deputaţilor se transmit, de îndată, Consiliului Legislativ spre avizare.
(2) Consiliul Legislativ transmite avizul său către secretarul general al Camerei Deputaţilor în termen de cel mult 15 zile de la primirea cererii de republicare a actului normativ. În cazul codurilor, acest termen se prelungeşte cu 15 zile.
(3) După primirea avizului Consiliului Legislativ, Departamentul legislativ din cadrul serviciilor Camerei Deputaţilor, respectiv emitentul, după caz, întocmeşte forma finală a actului normativ supus republicării.
Art. 11 - (1) Secretarul general al Camerei Deputaţilor dispune republicarea şi asigură transmiterea, de îndată, către regia autonomă a formei finale a actului normativ supus republicării, împreună cu avizul Consiliului Legislativ, pe bază de semnătură în condica de predare-primire.
(2) Regia autonomă procedează la republicarea actului normativ în forma transmisă de secretarul general al Camerei Deputaţilor, în termen de cel mult 10 zile de la primirea acesteia.
[9] *Legea nr. 24/2000,* republicată: Art. 70 – „(1) Actul normativ modificat sau completat în mod substanţial se republică având la bază dispoziţia cuprinsă în actul de modificare, respectiv de completare.
(2) În vederea republicării actului normativ se realizează integrarea prevederilor modificate sau a celor de completare în ansamblul reglementării, actualizându-se denumirile schimbate între timp, cum ar fi cele ale unor instituţii sau localităţi, dându-se, atunci când s-a dispus expres, o nouă numerotare articolelor, alineatelor, capitolelor şi celorlalte structuri ale actului.
(3) Republicarea legilor, a ordonanţelor şi hotărârilor Guvernului se face în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin grija autorităţii publice care a emis actul de modificare, respectiv de completare. Republicarea se face în cel mult 45 de zile de la data publicării actului care a dispus această măsură. Transmiterea formei republicabile a actului pentru obţinerea avizului Consiliului Legislativ se face în termen de 30 de zile de la data publicării actului care a dispus republicarea. În cazul codurilor, termenele se prelungesc cu 15 zile.
(4) Republicarea actelor normative modificate sau completate prin ordonanţe ale Guvernului se face după aprobarea acestora din urmă prin lege, pentru a nu se crea

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF
NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

5. Hotărârea Guvernului nr.561/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea şi prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum şi a altor documente, în vederea adoptării/aprobării [10] - **art. 61** [11].

1.2. Conceptul de republicare a actelor normative

În doctrina noastră, republicarea unui act normativ, în sens juridic, este considerată ca fiind o activitate oficială care constă în includerea tuturor intervenţiilor legislative la care a fost supus acel act normativ în forma sa de bază, originară, operaţiune în urma căreia actul în cauză dobândeşte o redactare actualizată şi coerentă, sub forma unui act unic, dându-se textelor şi o nouă numerotare, dacă este cazul (Mrejeru, (1979), :147); (Vida, (2006), :198); (Zlatescu, (1995), :105).

La definiţia de mai sus se impun mai multe precizări (Popescu, Ciora, Tandareanu, (2008), :150).

a) în primul rând, trebuie subliniat că textul actului normativ republicat va include, totdeauna, numai intervenţiile legislative exprese care s-au operat asupra sa; alte posibile modificări, cum sunt acelea implicite şi care presupun o activitate de interpretare a textelor, de competenţa organelor de aplicare a legii, exced cadrului legal al republicării, astfel cum este concepută ea în ordinea noastră de drept.

b) În al doilea rând, prin „renumerotarea textelor" trebuie să înţelegem o reaşezare a tuturor elementelor structurale şi substructurale ale actului normativ - de la secţiune, capitol, titlu etc. până la literă, alineat, articol.

---

eventuale discrepanţe cu actul de aprobare, în cazul în care acesta aduce alte modificări ordonanţei supuse aprobării.

(5) Legile, precum şi ordonanţele şi hotărârile Guvernului se republică cu avizul Consiliului Legislativ asupra noului text, la sesizarea secretarului general al Camerei Deputaţilor sau, după caz, al Secretariatului General al Guvernului"

[10] Hotărârea Guvernului nr.561/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea şi prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum şi a altor documente, în vederea adoptării/aprobării a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319/14 mai. 2009.

[11] *Hotărârea Guvernului nr. 561/2009*: Art. 58 –„Actul normativ modificat sau completat în mod substanţial va fi republicat, conform dispoziţiilor art. 68 (*devenit art. 70 după ultima republicare*) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările şi completările ulterioare".

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

c) Nu în ultimul rând, se impune a se preciza că, deşi nu este opera legislativului sau executivului, republicarea are, într-un fel, girul acestuia, ca organ emitent şi produce efecte juridice. Astfel, de la data republicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, citarea textelor, precum şi modificările şi completările ulterioare se vor raporta numai la forma republicată.

Tot astfel, înscrierea actului normativ republicat în Repertoriul oficial al legislaţiei se va face luându-se ca bază, alături de actul originar, această ultimă formă, întrucât intervenţiile legislative aduse formei de bază a actului, dar anterioare republicării, nu mai prezintă decât un interes pur istoric.

Republicarea constă într-o o nouă publicare a unui act normativ (lege, ordonanţă a Guvernului, hotărâre a Guvernului) care între timp a fost modificat sau completat. Republicarea actului modificat sau completat se face într-o formă redacţională în care sunt exprimate modificările şi completările exprese ce i s-au adus. Republicarea asigură integralitatea într-un singur act, a unei reglementări asupra căreia au operat, prin alte acte, unele modificări sau completări de text. Textul republicat aparţine actului de bază, în care au fost integrate modificările şi completările aduse.

Republicarea trebuie privită ca o activitate formală, *prin ea neputându-se realiza o prelucrare legislativă a actului respectiv*. Aceasta rezultă din faptul că actele normative intră în categoria actelor de decizie şi modificarea sau completarea acestora se face tot prin acte de decizie ale aceloraşi autorităţi (Mrejeru, (1979), :148).

1.3. Scopul republicării

Scopul republicării actelor normative modificate sau completate este acela de a uşura activitatea de aplicare a unei reglementări amendate, exprimând-o într-o formă unitară, într-un singur act. Republicarea actelor normative modificate sau completate oferă, totodată, unele avantaje şi în ceea ce priveşte activitatea de evidenţă a legislaţiei prin simplificarea pe care o aduce.

Republicarea unui act modificat sau completat se face *în baza unui text expres* prevăzut în actul modificator sau de completare a actului de bază. De menţionat că texte prin care se dispune republicarea nu figurează în toate actele de modificară sau completare. Asemenea texte figurează, de

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

regulă, în actele de modificare sau completare prin care se aduc schimbări de mai mare importanţă şi amploare a actului de bază[12].

Republicarea fiind o activitate formală, execuţională, *dispoziţia de republicare trebuie să cuprindă, expresis verbis, tot ce urmează a se face în cadrul activităţii de republicare,* în textul dispoziţiei de republicare neputând figura prevederi prin care să se introducă soluţii de fond în forma republicată a actului de bază, întrucât aceasta este o problemă de domeniul deciziei şi, pe cale de consecinţă, trebuie rezolvată prin actul de modificare, respectiv completare.

Republicarea fiind o activitate execuţională (şi nu de decizie), trebuie să se menţină în cadrul prevederilor cuprinse în dispoziţia de republicare. În pregătirea textului pentru republicare, organul de republicare neputând să-şi lărgească sarcinile, întrucât s-ar substitui voinţei legiuitorului (a organului de adoptare a actului), intrând astfel într-un câmp decizional.

Prin republicare, textele actului republicat[13] trebuie să-şi păstreze autenticitatea, astfel cum au fost adoptate de organul de decizie. La republicarea textului, chiar dacă unele prevederi din act ar putea fi considerate modificate sau abrogate implicit prin alte acte, aceste prevederi trebuie menţinute în textul republicat, întrucât abrogările sau modificările implicite ţin de activitatea de aplicare a actelor normative.

De altfel, pe linia perfecţionării legislaţiei, la elaborarea unor noi acte normative (inclusiv, de modificare sau completare) trebuie făcut un examen minuţios şi al legislaţiei tangente.

În situaţia în care prin actul de modificare sau completare s-a omis exprimarea prin text a unor modificări sau abrogări anterioare cu caracter tacit (implicit) este recomandabil ca, la republicarea textului, să se folosească *sistemul notelor de subsol* prin care să se atragă atenţia asupra acestei situaţii. Operând în textul republicat unele modificări sau abrogări tacite, organul de republicare şi-ar depăşi atribuţiile, efectuând o operaţiune ce nu i-a fost indicată de organul legiuitor (Mrejeru, (1979), :149).

Considerăm că organul de republicare nu este îndreptăţit a efectua prelucrări de text nici în situaţia unui text despre care într-un alt act normativ s-a prevăzut că se modifică „în mod corespunzător". Asemenea

[12] Se are în vedere actul asupra căruia urmează a opera modificarea sau, după caz, completarea.

[13] Prin *textele actului republicat* urmează a se înţelege atât textele actului de bază rămase în vigoare, cât şi cele introduse prin modificare sau completare.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

dispoziție este valabilă în activitatea de aplicare a legii, organul de republicare neputând să reformuleze un text, de îndată, ce acest lucru nu a fost înfăptuit de către organul de adoptare a actului.

Prin urmare, prin textul republicat se realizează editorial o configurare unitară a unui act normativ care a suferit unele schimbări prin modificări sau completări exprese (cu redare de text). Textul republicat exprimă atât textele ce au rămas în vigoare din actul de bază, cât şi textele modificate sau introduse prin completare. De asemenea, textul republicat exprimă şi abrogările parţiale exprese ce s-au adus anterior actului de bază prin necuprinderea dispoziţiilor abrogate în textul republicat.

În noua sa configurare, textul republicat primeşte o nouă numerotare a articolelor, ce este determinată de textele nou introduse (prin completare) sau de prevederile abrogate. În textul republicat mai sunt operate unele schimbări de denumiri şi alte asemenea măsuri prevăzute prin dispoziția de republicare.

Cu ocazia acțiunii de renumerotare a articolelor este necesar *a se examina şi normele de trimitere,* atât cele din corpul actului ce se republică, cât şi cele din alte acte normative şi a se proceda în consecinţă.

1.4. Situația actului modificator sau de completare, după republicarea actului de bază

Prin republicarea actului de bază, se realizează şi în plan formal o integrare a textelor modificatoare şi de completare în corpul actului de bază. În situația în care actele de modificare sau completare au fost pure şi simple (au conținut numai asemenea norme), aceste acte prezintă, în continuare, interes numai din punct de vedere al evidenței legislative. Ele trebuie socotite a nu mai face parte din legislația activă, întrucât ar putea să facă dublă întrebuințare cu textul republicat, mai ales că acesta are o nouă numerotare a articolelor. Asemenea acte urmează a fi scoase definitiv din evidența legislativă cu ocazia abrogării actului de bază, cu care ocazie sunt citate în dispoziția de abrogare cu mențiunea că au modificat, respectiv completat, actul de bază supus abrogării. Dacă actele modificatoare sau de completare au avut caracter mixt, ele vor rămâne în evidența activă a legislației (până la abrogare) cu acele prevederi independente, altele decât cele de completare sau modificare.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

1.5. Data republicării

Potrivit dispoziţiilor art. 70 din Legea nr. 24/2000, republicată, republicarea legilor, a ordonanţelor şi hotărârilor Guvernului se face, în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin grija autorităţii publice care a emis actul de modificare, respectiv de completare, în cel mult 45 de zile de la data publicării actului care a dispus această măsură[14].

Republicarea actelor normative modificate sau completate prin ordonanţe ale Guvernului se face după aprobarea acestora din urmă prin lege, pentru a nu se crea eventuale discrepanţe cu actul de aprobare, în cazul în care acesta aduce alte modificări ordonanţei supuse aprobării.

Legile, precum şi ordonanţele şi hotărârile Guvernului se republică cu avizul Consiliului Legislativ asupra noului text, la sesizarea secretarului general al Camerei Deputaţilor sau, după caz, al Secretariatului General al Guvernului.

1.6. Propuneri de lege ferenda

Totuşi, având în vedere necesitatea simplificării legislaţiei româneşti, proces în care trebuie integrată şi activitatea de republicare a actelor normative având ca obiectiv accelerarea desfăşurării acesteia, ar fi oportună introducerea, în cadrul legislaţiei în materie, a unor dispoziţii prin care să se prevadă, în esenţă următoarele (Popescu, Ciora, Tandareanu, (2008), :144):

1. Consiliului Legislativ să îi revină atribuţii de monitorizare a tuturor operaţiunilor de republicare a actelor normative. În acest scop, el ar urma să se pronunţe în mod obligatoriu cu prilejul avizului la proiectele de acte normative dacă este necesară republicarea actului normativ de bază modificat sau completat;

2. de asemenea, referitor la republicarea legislaţiei mai vechi, ar urma ca această operaţiune să fie coordonată de Consiliul Legislativ pe baza propunerilor ministerelor, prin întocmirea unui grafic şi a unui program de republicare;

3. procedura de republicare să parcurgă următoarele etape:

- în cazul legilor, forma de republicare să se înainteze Consiliului Legislativ spre avizare în acelaşi timp cu trimiterea la promulgare a

[14] Transmiterea formei republicabile a actului pentru obţinerea avizului Consiliului Legislativ se face în termen de 30 de zile de la data publicării actului care a dispus republicarea. În cazul codurilor, termenele se prelungesc cu 15 zile.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

legii modificatoare care prevede republicarea, iar avizul Consiliului Legislativ să fie dat chiar după apariția modificării în Monitorul Oficial, în aşa fel încât republicarea, în cele mai multe cazuri, ar putea să apară imediat după aceea;

- în cazul hotărârilor, prin grija Secretariatului General al Guvernului, organul emitent să întocmească forma de republicare, care să fie trimisă Consiliului Legislativ pentru avizare, anterior sau odată cu trimiterea hotărârii de modificare spre publicare, avizul Consiliului Legislativ urmând a fi dat însă numai după publicarea hotărârii.

Totuşi, ar trebui făcute unele *excepții* pentru actele de mare complexitate (coduri etc), pentru care este necesar un timp mai îndelungat pentru întocmirea formei de republicare;

- în cazul unor acte importante care suferă modificări multiple, o altă soluție ar fi înlocuirea întregului act, asemănător operațiunilor practicate la nivel european sau reproducerea directă a textului, aşa cum s-a modificat, utilizându-se formula „Legea nr. (...) se modifică şi va avea următorul cuprins" (ultima soluție ar putea fi utilizată mai ales în cazul hotărârilor Guvernului);
- introducerea unei noi prevederi cu rol sancționator, prin intermediul căreia Guvernul şi Parlamentul, pe baza unei situații prezentate trimestrial de Consiliul Legislativ, să tragă la răspundere emitenții care nu întocmesc formele republicabile în cadrul termenului legal;
- de asemenea, deşi o operațiune de codificare similară țărilor europene este de domeniul perspectivei, apare ca necesară înființarea unei comisii de codificare ca variantă pentru sistematizarea şi corelarea legislativă.

Până a se ajunge la o stabilizare şi simplificare a legislației, trebuie începută realizarea unei codificări susținute şi sistematice, cu etapele preliminare amintite, inclusiv cu republicarea actelor vizate, pe baza unui program stabilit, rolul Consiliului Legislativ trebuind să fie bine conturat, alături de celelalte instituții implicate (Popescu, Ciora, Tandareanu, (2008), :145).

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

2. Rectificarea actelor normative
2.1. Sediul legal al instituției rectificării

Sediul legal al instituției rectificării îl găsim în:

1. Legea nr. 73/1993 pentru înfiinţarea, organizarea si funcţionarea Consiliului Legislativ, republicată - **art. 5 alin. (3) şi (4)** [15];

2. Legea nr.202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată - **art. 17** [16].

3. Ordinul Secretarului General al Camerei Deputaților nr. 1432/2010 privind procedurile publicării, republicării şi rectificării, precum şi ale publicării în numere speciale, cu tiraj limitat, a actelor în Monitorul Oficial al României - **art. 12-15** [17].

---

[15] *Legea nr. 73/1993,* republicată: Art. 5 –„(3) Consiliul Legislativ avizează, în condiţiile legii, rectificările ce se propun a fi aduse unor acte normative după publicarea acestora, în cazul descoperirii de erori materiale. Publicarea rectificărilor de acte normative în Monitorul Oficial al României, Partea I, se face numai cu avizul Consiliului Legislativ.
(4) Avizul Consiliului Legislativ prevăzut la alin. (2) şi (3) se transmite la cererea secretarului general al Camerei Deputaților."

[16] *Legea nr. 202/1998,* republicată: Art. 17 –„ (1) În cazul în care, după publicarea actului normativ, se descoperă erori materiale, la cererea organului emitent, adresată secretarului general al Camerei Deputaților, se procedează la publicarea unei rectificări.
(2) Rectificarea se face cu avizul prealabil al Consiliului Legislativ.
(3) Se interzice, sub sancțiunea nulității, modificarea prevederilor unor acte normative prin recurgerea la operațiunea rectificării".

[17] Ordinul Secretarului General al Camerei Deputaților nr. 1432/2010:
Art. 12 - „(1) În cazul în care după publicare se descoperă erori materiale, se procedează la publicarea unei rectificări, pe baza cererii emitentului.
(2) Cererea emitentului, semnată de conducătorul sau de locţiitorul acestuia, iar în cazul actelor Parlamentului, ale Preşedintelui României şi ale Guvernului României, de persoanele anume desemnate din cadrul acestor autorități publice, se adresează secretarului general al Camerei Deputaților, cu respectarea prevederilor art. 71 din Legea nr. 24/2000, republicată.
(3) Cererea trebuie să indice, în mod clar, actul supus rectificării, numărul şi data Monitorului Oficial al României în care a fost publicat, eroarea materială, cu explicaţiile necesare, precum şi conținutul rectificării.
(4) Evidența cererilor de rectificare se ține în registrul special prevăzut la art. 9 alin. (6).
Art. 13 - (1) Secretarul general al Camerei Deputaților transmite cererea de rectificare Consiliului Legislativ spre avizare.
(2) Consiliul Legislativ transmite avizul său către secretarul general al Camerei Deputaților în termen de cel mult 3 zile de la primirea cererii de rectificare a actului normativ.
(3) Secretarul general al Camerei Deputaților dispune publicarea rectificării şi asigură transmiterea, de îndată, către regia autonomă a cererii de rectificare, împreună cu avizul Consiliului Legislativ, pe bază de semnătură în condica de predare-primire.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

4. Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată – **art. 71** [18].

5. Hotărârea Guvernului nr.561/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea şi prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum şi a altor documente, în vederea adoptării/aprobării - **art. 59** [19].

---

(4) În cazul în care Consiliul Legislativ avizează negativ cererea de rectificare, aceasta, împreună cu avizul Consiliului Legislativ, se restituie emitentului de către secretarul general al Camerei Deputaţilor.

Art. 14 - (1) Regia autonomă procedează la publicarea rectificării, pe baza avizului Consiliului Legislativ, în termen de cel mult 5 zile de la primire.

(2) Dacă ulterior se constată că rectificarea solicitată nu priveşte o eroare materială, răspunderea revine organului emitent care a solicitat rectificarea actului respectiv.

Art. 15 - (1) În cazul în care, după publicarea unor acte administrative individuale, care nu sunt supuse avizării Consiliului Legislativ, se descoperă erori materiale, emitentul înaintează secretarului general al Camerei Deputaţilor o cerere de rectificare întocmită în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (2) şi (3).

(2) Cererile de rectificare a hotărârilor Guvernului, care nu au caracter normativ şi care nu au fost avizate în stadiul de proiect de către Consiliul Legislativ, se adresează secretarului general al Camerei Deputaţilor de Secretariatul General al Guvernului, la solicitarea autorităţii publice iniţiatoare.

(3) Atestarea neavizării de către Consiliul Legislativ se face la cererea secretarului general al Camerei Deputaţilor.

(4) Rectificările actelor prevăzute la alin. (1) şi (2) se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, din dispoziția secretarului general al Camerei Deputaţilor, în temeiul cererii înaintate de emitent sau de Secretariatul General al Guvernului, după caz".

[18] *Legea nr. 24/2000*, republicată: Art. 71 „(1) În cazul în care după publicarea actului normativ se descoperă erori materiale în cuprinsul său, se procedează la publicarea unei note cuprinzând rectificările necesare.

(2) Se interzice modificarea prevederilor unor acte normative prin recurgerea la operațiunea de rectificare, care trebuie limitată numai la erorile materiale.

(3) Rectificarea se face la cererea organului emitent, cu avizul Consiliului Legislativ".

[19] *Hotărârea Guvernului nr. 561/2009*: Art. 59 – „(1) În cazul în care după publicarea actelor normative adoptate de Guvern se descoperă erori materiale în cuprinsul acestora, se procedează la publicarea unei note cuprinzând rectificările necesare.

(2) Rectificarea textelor actelor normative adoptate de Guvern se face cu avizul Consiliului Legislativ, la cererea Secretariatului General al Guvernului adresată secretarului general al Camerei Deputaților. În acest sens, autoritățile publice inițiatoare ale proiectelor de acte normative care conțin erori materiale au obligația de a transmite Secretariatului General al Guvernului textele vizate, în forma rectificabilă, justificând necesitatea îndreptării erorii materiale, cu solicitarea de a se dispune rectificarea necesară în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 24/2000, republicată, cu modificările şi completările ulterioare."

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

2.2. Definiția rectificării

Rectificarea este o operaţiune juridică oficială, prin intermediul căreia se corectează o eroare materială din cuprinsul unui act normativ, constatată după publicarea actului în Monitorul Oficial al României, prin publicarea textului rectificat în Monitor (Popescu, Ciora, Tandareanu, (2008), :150).

2.3. Constatarea erorilor materiale şi iniţierea cererii de rectificare

După publicarea şi republicarea actelor normative în Monitorul Oficial al României, Partea I, la momentul punerii în practică a prevederilor acestora se pot constata, de către iniţiatorii actelor normative, anumite greşeli, care sunt de natură a crea dificultăți, confuzii şi inadvertențe în procesul de interpretare şi de aplicare a reglementărilor în cauză.

Aceste greşeli apar, de obicei, în procesul de tehnoredactare, fiind simple erori de dactilografiere sau pot avea cauze complexe, cum ar fi:

- neincluderea, în textul final al actului a tuturor amendamentelor însuşite de organul emitent;
- transmiterea la Regia Autonomă „Monitorul Oficial", în vederea publicării, a unor texte care constituie variante anterioare ale proiectelor şi/sau care nu corespund în totalitate cu cele adoptate;
- circuitul îndelungat pe care îl parcurge proiectul de act normativ, precum şi numeroasele modificări propuse în cadrul comisiilor de specialitate ale celor două Camere ale Parlamentului;
- erori de gramatică şi de ortografie, dar care pot impieta asupra înțelegerii textului;
- în cazul actelor internaționale, neconcordanțe între textul original şi textul tradus în limba română, prin omisiunea unor termeni, neechivalența unor noțiuni etc.[20]

[20] Un caz particular l-a constituit omisiunea de la publicare a unei declarații comune anexate la un tratat bilateral. Astfel, deşi tratatul şi declarația trebuiau să fie publicate împreună în Monitorul Oficial al României, Partea I, din motive intervenite în procesul de prelucrare şi transmitere a datelor, s-a publicat doar tratatul. Pentru corectarea acestei erori, a fost adoptată o soluție atipică, o excepție de la regula soluționării îndreptării erorilor apărute în procesul legislativ, anume publicarea tratatului împreună cu declarația comună într-un Monitor Oficial al României cu aceleaşi date de identificare cu cel publicat inițial, noua formă conținând însă o notă cu următorul conținut: „Monitorul

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

Organul emitent, odată ce constată existența erorilor, trebuie să formuleze o cerere de rectificare, adresată secretarului general al Camerei Deputaților, semnată de conducătorul sau locțiitorul său, iar în cazul actelor Parlamentului şi ale Preşedintelui României, de persoane anume desemnate din cadrul aparatului de specialitate al acestor autorități publice.

În cazul în care organul emitent este Guvernul României, rectificarea se face la solicitarea Secretariatului General al Guvernului adresată secretarului general al Camerei Deputaților, astfel încât autoritățile publice inițiatoare ale proiectelor de ordonanțe sau de hotărâri ale Guvernului, care conțin erori materiale, au obligația de a transmite, în acest scop, Secretariatului General al Guvernului textele vizate, în forma rectificabilă[21].

În ceea ce privește rectificarea ordinelor, instrucțiunilor şi celorlalte acte normative emise de către conducătorii ministerelor şi ai altor organe ale administrației publice centrale de specialitate, în lipsa unui text legal, cererea de rectificare se adresează, potrivit uzanței stabilite, direct secretarului general al Camerei Deputaților.

Consiliul Legislativ primeşte şi înregistrează toate cererile de rectificare, dar avizează numai acele cereri care îndeplinesc formalitățile enunțate, în caz contrar, cererea restituindu-se în vederea completării corespunzătoare a acesteia sau parcurgerii tuturor etapelor procedurale prevăzute de lege[22].

2.4. Obiectul şi motivarea cererii de rectificare

Pot constitui obiect al cererii de rectificare numai acele greşeli definite „erori materiale", a căror îndreptare nu presupune schimbarea sensului inițial al prevederilor supuse operațiunii de rectificare.

Oficial nr. (...) difuzat anterior, este retipărit datorită unei erori constatate ulterior. Acest exemplar retipărit se distribuie gratuit tuturor abonaților şi înlocuieşte pe cel primit inițiat".

[21] În practică, au existat situații când autoritățile publice inițiatoare ale proiectelor de ordonanțe şi hotărâri ale Guvernului au evitat a se adresa Secretariatului General al Guvernului cu cererile de rectificare, adresându-se direct secretarului general al Camerei Deputaților, pentru ca solicitările respective să fie transmise Consiliului Legislativ spre avizare, procedură care contravine dispozițiilor legale menționate.

[22] În practica ultimilor ani, se constată o creştere atât a complexității cauzelor apariției erorilor materiale, cât şi a numărului de cereri de rectificare înregistrate spre soluționare la Consiliul Legislativ, astfel încât s-a mărit şi numărul adreselor de restituire, precum şi numărul de avize negative emise de Consiliu.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

Natura acestor erori materiale este diferită, de la simpla îndreptare a unei cifre sau litere, până la eliminarea unor sintagme inserate în mod greşit la momentul tehnoredactării textelor.

Au existat cereri de rectificare prin care s-au propus[23]:

- inserarea unor cuvinte sau sintagme în cadrul unor texte, care au fost omise la momentul transpunerii de către funcţionari a textelor adoptate de către comisiile de specialitate ale Parlamentului sau la momentul publicării reglementărilor;
- schimbarea unor adrese ale unor sedii, care au fost publicate în mod eronat, nereflectând situaţia de fapt a adresei imobilelor respective;
- în cazul actelor internaţionale, înlocuirea unor expresii cu altele corecte, deoarece la momentul publicării acestora, traduse şi autentificate, nu au fost reproduse cu fidelitate anumite texte.

Cererea de rectificare trebuie să indice, în mod clar, actul supus rectificării, numărul şi data Monitorului Oficial al României în care a fost publicat, eroarea materială, cu explicaţiile necesare.

Referitor la numărul greşelilor care pot constitui obiectul unei singure cereri de rectificare, este recomandabil ca acesta să nu fie prea mare, atât pentru operativitate şi celeritate în soluţionarea cererii, cât şi pentru a fi evitată situaţia introducerii unor propuneri de modificare sau completare a textului. De asemenea, din aceleaşi motive, întinderea textului propus a fi rectificat trebuie să fie redusă, limitându-se, de regulă, la o cifră, un cuvânt sau cel mult la o expresie.

Pentru soluţionarea cererilor de rectificare şi transmiterea avizului, se opinează că termenul legal de 3 zile, prevăzut de Ordinul Secretarului General al Camerei Deputaţilor nr. 1432/2010, nu este suficient, dacă se ia în considerare complexitatea operaţiunilor necesare pentru soluţionarea cererilor de rectificare (Popescu, Ciora, Tandareanu, (2008), :153).

Este de reţinut faptul că sunt supuse operaţiunii de rectificare actele normative a căror dată de adoptare este, de regulă, cât mai apropiată de data iniţierii cererii de rectificare.

c) în unele cazuri, cererile de rectificare nu sunt motivate, nejustificându-se necesitatea îndreptării erorii materiale, astfel încât soluţionarea cererii poate fi întârziată, având în vedere că rezolvarea sa corectă impune o examinare în detaliu a actului normativ, precum şi a intervenţiilor legislative suferite de acesta pentru a se determina dacă

[23] A se vedea Rapoartele de activitate ale Consiliului Legislativ pe site-ul http://www.clr.ro.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

obiectul rectificării îl constituie o simplă eroare materială sau are implicaţii asupra fondului reglementării.

Totodată, în vederea motivării necesităţii îndreptării erorilor materiale, trebuie examinate, în unele cazuri, şi actele normative care prezintă conexiuni şi legături directe cu reglementarea propusă spre rectificare.

d) în practică, cererile de rectificare pe care Consiliul Legislativ le primeşte spre avizare de la secretarul general al Camerei Deputaţilor, cuprind, totdeauna, şi punctul de vedere al Departamentului legislativ din cadrul Secretariatului general al Camerei.

2.5. Categorii de acte normative care se rectifică cu avizul Consiliului Legislativ

Conform art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea Consiliului Legislativ, republicată, acesta avizează numai proiectele de acte cu caracter normativ, astfel încât, şi în cazul rectificărilor acestea ar fi trebuit, poate, să se refere, în mod simetric, la îndreptarea unor greşeli constatate în cuprinsul doar acelor acte normative.

Reglementările legale menţionate mai sus prevăd, în mod generic, că se procedează la publicarea unei rectificări în cazul în care după publicarea actului normativ se descoperă erori materiale.

Ca urmare, în ceea ce priveşte rectificarea, fac obiectul avizelor Consiliului Legislativ acele acte (legi, decrete prezidenţiale, hotărâri ale Guvernului, ordonanţe şi ordonanţe de urgenţă ale Guvernului, acte normative ale autorităţilor administraţiei publice centrale de specialitate şi ale autorităţilor administraţiei autonome) ale căror caracteristici definitorii constau în aceea că instituie norme cu caracter de generalitate, impersonale şi care se repetă în aplicare, eficienţa juridică a actului având continuitate, neepuizându-se *uno ictu*.

Actele care nu instituie norme cu caracter de repetabilitate rezolvând numai o situaţie concretă şi consumându-se, de regulă, dintr-o singură aplicare - actele individuale -, nu constituie obiectul unor cereri de rectificare care trebuie avizate, conform procedurii legale, de către Consiliul Legislativ.

Astfel, Consiliul Legislativ nu avizează rectificările privind:

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

- decrete prezidențiale[24];
- acte cu caracter individual emise de Guvern[25];
- acte cu caracter individual emise de Parlament[26];
- acte cu caracter individual emise de organele de specialitate ale administrației publice centrale.

În situația în care se primesc spre avizare asemenea cereri de rectificare, Consiliul Legislativ restituie lucrarea în cauză secretarului general al Camerei Deputaților, prin intermediul unei adrese, în care se precizează faptul că actele în cauză nu fac parte, prin conținutul lor, din categoria actelor normative, fiind acte individuale care nu au fost avizate nici în stadiul de proiect, astfel încât rectificarea acestora nu este nici ea supusă avizării Consiliului Legislativ.

De asemenea, Consiliul Legislativ nu avizează actele jurisdicționale, cum sunt deciziile Curții Constituționale.

Este de reținut faptul că, în practică, Consiliul Legislativ avizează toate cererile de rectificare vizând reglementări cu caracter normativ, la nivel central, inclusiv acte emise de autoritățile administrației publice centrale de specialitate şi ale autorităților administrative autonome.

În cazul cererilor de republicare, legea nominalizează în mod expres categoriile de acte normative care se republică cu avizul Consiliului Legislativ, respectiv legile, ordonanțele şi hotărârile de Guvern, adică acele acte care sunt şi avizate, în stadiu de proiect, de Consiliu.

2.6. Soluționarea cererii de rectificare. Avizul Consiliului Legislativ

Analizând cererea de rectificare, se poate constata că, într-adevăr, obiectul cererii îl constituie îndreptarea unei erori materiale, astfel încât se

[24] Decrete prezidențiale referitoare la numirea sau revocarea din anumite funcții publice a unor persoane, referitoare la promulgarea legilor, la acordarea unor decorații şi titluri de onoare sau la grațierea individuală etc.

[25] De exemplu, hotărâri care reglementează: transmiterea pachetelor majoritare de acțiuni ale unor societăți comerciale; transmiterea, fără plată, a unor imobile, proprietate publică a statului, din administrarea unor instituții publice în administrarea altor instituții; atestarea domeniului public al unor județe; renunțarea sau acordarea cetățeniei române unor persoane etc.

[26] Cum ar fi, de exemplu, hotărâri sau decizii ale Senatului, ale Camerei Deputaților sau ale Camerelor reunite.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

elaborează un aviz favorabil, fără observaţii, iar dacă este cazul, un aviz favorabil, cu observaţii şi propuneri[27].

b) Dacă în urma examinării cererii de rectificare se constată că prin aceasta se urmăreşte modificarea sau completarea prevederilor actului normativ propus spre rectificare, Consiliul Legislativ emite aviz negativ, legea interzicând, sub sancţiunea nulităţii, modificarea prevederilor unor acte normative prin recurgerea la operaţiunea rectificării.

În cadrul avizelor negative, se precizează, de asemenea, faptul că modificările preconizate prin cererea de rectificare pot fi realizate prin acte normative modificatoare, adoptate cu procedurile legale corespunzătoare.

În cazul acelor cereri de rectificare prin care se solicită rectificarea unor acte individuale sau acte jurisdicţionale, Consiliul Legislativ restituie lucrarea în cauză împreună cu o adresă către secretarul general al Camerei Deputaţilor, în condiţiile precizate mai sus.

c) Au existat şi cereri de rectificare referitoare la actele internaţionale, avizate negativ, deoarece acestea au avut ca obiect înlocuirea unor termeni sau schimbarea ortografiei unor pasaje, propuneri care nu aduceau o îmbunătăţire a textului, constituind doar stilizări ale textului actului internaţional, acest procedeu nefiind propriu regimului juridic al actelor internaţionale sau care, dimpotrivă, afectau fondul reglementării prin modificarea prevederilor actului internaţional în cauză.

2.7. Publicarea rectificării în Monitorul Oficial al României, Partea I

Pentru ca textele propuse a fi rectificate să poată fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, este necesar ca avizul Consiliului Legislativ să fie transmis secretarului general al Camerei Deputaţilor, urmând ca acesta să dispună publicarea rectificării şi să transmită cererea de rectificare, împreună cu avizul, Regiei Autonome „Monitorul Oficial".

În Partea I a Monitorului Oficial al României se publică o notă, compusă dintr-o parte introductivă, care dispune rectificarea, cu precizarea tuturor datelor de identificare ale actului normativ supus rectificării, precum şi textul propriu-zis în forma rectificată.

[27] În practică, avizul favorabil, cu observaţii şi propuneri predomină, având în vedere că cererile de rectificare prezintă deseori lacune în ce priveşte indicarea completă a conţinutului notei care urmează să fie publicată în Monitorul Oficial al României.

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

Rectificarea produce, astfel, efecte juridice la publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, din acest moment textul rectificat fiind încorporat în cuprinsul actului normativ supus rectificării.

2.8. Comparaţie între operaţiunea rectificării şi unele intervenţii aduse actelor normative (modificarea şi completarea)

Realizarea unei distincţii între operaţiunea rectificării, pe de o parte, şi modificările şi completările aduse actelor normative, pe de altă parte, se impune cu necesitate, având în vedere că, deseori, în practică, acestor procedee juridice le sunt atribuite efecte juridice asemănătoare.

Trebuie precizat că este de esenţa rectificării de a nu modifica sau completa actele normative, din acest fapt rezultând astfel că între aceste trei operaţiuni există o distincţie fermă şi clară de regim juridic.

Totuşi, odată cu intrarea lor în vigoare, textele rectificate, modificate sau completate sunt integrate în corpul actului normativ supus rectificării, modificării, respectiv completării.

În practică, s-au întâlnit multe cazuri în care, sub forma unei cereri de rectificare, se propunea de fapt modificarea sau completarea textelor actelor normative, prin înlocuirea unor cifre, cuvinte sau sintagme, înlocuiri care, la o studiere atentă a textului, schimbau sensul iniţial al acestuia, având, de asemenea, repercusiuni în ceea ce priveşte punerea în aplicare a prevederilor în cauză.

În asemenea cazuri, Consiliul Legislativ a emis avize negative.

2.9. Propuneri de lege ferenda

În literatura de specialitate, se apreciază, pe bună dreptate, că reglementarea legală privind operaţiunile de rectificare a actelor normative va trebui regândită, pentru a se preciza cu mai multă stricteţe regimul acestora şi a se delimita, cu mai multă pregnanţă, tipul de „eroare" care poate fi corectat prin intermediul rectificării, considerându-se totodată că nu este neglijabilă nicio împrejurare care ar putea defini aşa-zisele „erori materiale", interzicându-se chiar îndreptarea unor asemenea greşeli dintr-un act normativ dacă a trecut un timp prea îndelungat de la publicarea actului originar sau dacă se vrea corectarea prea multor erori prin operaţiunea de rectificare. De asemenea, prezentarea motivelor şi temeiurilor rectificării ar trebui făcută totdeauna detaliat, urmând să însoţească cererea de rectificare, în caz contrar avizul Consiliului Legislativ trebuind să fie negative (Popescu, Ciora, Tandareanu, (2008), :158).

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

Este preferabil ca textul legal să prevadă expres - cel puţin cu titlul de *exempli gratia* - cazuri de inadmisibilitate a unei cereri de rectificare, iar unele dintre dispoziţiile care acum sunt conţinute în Ordinul Secretarului General al Camerei Deputaţilor nr. 1432/2010, ar trebui preluate în Legea nr. 24/2000, întrucât instituie norme primare, de nivelul acesteia.

3. Concluzii

În concluzie, se observă că spre deosebire de alte intervenţii legislative (modificarea, completarea sau abrogarea), republicarea şi rectificarea prezintă unele particularităţi, în sensul că acestea nu aduc atingere fondului reglementării, în cazul republicării actualizându-se textul unui act normativ în urma modificărilor, completărilor şi abrogărilor suferite de acesta în timp, iar rectificarea limitându-se la îndreptarea erorilor materiale constatate după publicarea actelor normative în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deoarece modificările, completările şi abrogările la care sunt supuse actele normative fac dificilă perceperea integrală a prevederilor acestora, pentru o regăsire facilă a informaţiei juridice în asemenea cazuri se impune republicarea acelor acte normative.

Reglementarea prin lege a procedurii de republicare a actelor normativ s-a dovedit şi se dovedeşte extrem de utilă, pentru evitarea situaţiilor întâlnite destul de des în realitatea normativă, în care, prin intermediul unei asemenea operaţiuni se procedează la unele modificări de texte, introducerea unor texte noi sau suprimarea altora din forma originară a actului ori chiar schimbarea structurii interne a reglementărilor, evitându-se, astfel, procedura legală a adoptării actelor normative.

Rectificarea actelor normative constituie o operaţiune, chiar dacă uneori inevitabilă, totuşi foarte delicată, fiindcă schimbă, în parte, redactarea actului publicat iniţial.

Delimitarea „erorilor materiale" de alte imperfecţiuni de fond ale actului normativ nu este de cele mai multe ori uşor de făcut. Emitenţii actelor normative au câteodată tendinţa de a soluţiona aceste imperfecţiuni şi contradicţii între texte cu ajutorul rectificărilor, întrucât recurgerea la procedura modificării acestor acte presupune parcurgerea unor etape dificile şi aşteptarea unei perioade de timp îndelungate. În plus, rectificarea publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, face corp comun cu actul pe care-l rectifică - deci ar urma să se aplice de la data aplicării acestuia - iar modificarea adusă actului originar printr-un act ulterior va intra în vigoare numai după publicarea acestui din urmă act în

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

Monitorul Oficial al României, deci la o dată ulterioară (Popescu, Ciora, Tandareanu, 2008), :158).

Un act normativ, în vigoare la un moment dat, apare uneori ca un ansamblu haotic, cu un număr însemnat de modificări sau completări, care fac practic imposibilă sau cel puţin greoaie cunoaşterea exactă a noii înfăţişări a reglementării în cauză. Erorile materiale, de asemenea, pot crea dificultăţi mari în cunoaşterea, respectarea şi aplicarea corectă a prevederilor legale. Tocmai de aceea, republicarea şi rectificarea actelor normative, astfel cum sunt ele reglementate în legea română, rămân operaţiuni de tehnică legislativă deosebit de importante în vederea sistematizării şi simplificării legislaţiei, precum şi a perceperii exacte şi complete a conţinutului fiecărui act normativ, în vigoare la un moment dat.

REFERENCES

1. Tratate, cursuri şi monografii

Mrejeru, I., (1979) *Tehnica legislativa*, Editura Academiei, Bucuresti, Romania.

Popescu, S., Ciora, C., Tandareanu, V., (2008) *Aspecte practice de tehnica si evidenta legislativa,* Editura Regia Autonoma "Monitorul Oficial", Bucuresti, Romania.

Vida, I., (2006) *Legistica formala. Introducere in tehnica si procedura legislativa*, ediţia a III-a, Editura Lumina Lex, Bucuresti, Romania.

Zlatescu, V., (1995) *Introducere in legistica formala*, Editura Rompit, Bucuresti, Romania.

2. Acte normative

Legea nr. 73/1993 pentru înfiinţarea, organizarea si funcţionarea Consiliului Legislativ (republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1122/29 nov. 2004).

Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României (republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470/8 iul. 2009).

Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative (republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260/21 aprilie 2010).

Hotărârea Guvernului nr.561/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea şi prezentarea proiectelor de documente de politici

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272

publice, a proiectelor de acte normative, precum şi a altor documente, în vederea adoptării/aprobării (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319/14 mai. 2009).

Ordinul Secretarului General al Camerei Deputaţilor nr. 1432/2010 privind procedurile publicării, republicării şi rectificării, precum şi ale publicării în numere speciale, cu tiraj limitat, a actelor în Monitorul Oficial al României (publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81/31 ian. 2011).

3. Pagini web

http://www.clr.ro (site-ul Consiliului Legislativ).

http://www.cdep.ro/pls/legis/legis_pck.frame (*Repertoriul legislaţiei din România*).

GRIGORE, M., (2011) REPUBLICATION AND RECTIFICATION OF NORMATIVE ACTS, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 251-272